

קוּנְטָרַס

אִשָּׁה חֹשֶׁבָה

יגלה מה זו אשה פְּשֻׁרָה וְחֹשֶׁבָה, שֶׁעַל יְדֵהּ יִזְפוּ
לְהַצְלִיחַ בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וַיַּעֲוֹד וַיִּחַזַק אֶת כָּל
בַּעַל וְאִשְׁתּוֹ לְחַיּוֹת בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה.

בְּנוֵי וּמִסֵּד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְלַמִּידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נְפֵלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִים לִיה

רַבִּי נִתָּן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלַב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאמְרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלְב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אֲשֶׁה חֲשׂוּבָה
היא זו שְׂדוּאָגַת לְצָרְכֵי בֵיתָהּ
וְלִשְׁלוֹם בַּעֲלָהּ וְלִשְׁלוֹם הַיְלָדִים,
וְאֵלּוּ הֵן הַנְּשִׁים הַצְּדֻקְנִיּוֹת שְׂדוּאָגוֹת
לְכָל פָּרֵט וּפָרֵט בַּבַּיִת, שֶׁיְהִיָּה עַל-פִּי
הַתּוֹרָה וְהָאֲמוּנָה, וּמְחַזְּקוֹת אֶת
בַּעֲלֵיהֶן וְעוֹזְרוֹת לָהֶם שֶׁיּוּכְלוּ לְלַמֵּד
תּוֹרָה וְלִקְיִים אֶת הַמְּצוּוֹת בְּשִׂמְחָה,
וּמְגַדְלוֹת אֶת הַיְלָדִים עַל טְהָרַת
הַקֹּדֶשׁ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקכ"ו)

קוֹנְטֵרס

אִשָּׁה חַשׁוּבָה

בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת! חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים
(סְנֵהֲדָרִין יט): כָּל הַמְּלַמֵּד בֶּן חֵבְרוֹ תוֹרָה, מַעֲלָה
עָלָיו הַכָּתוּב כְּאֵלוֹ יִלְדוּ. וְלָכֵן בְּעֵת שְׂאֲנִי מְדַבֵּר,
אֲנִי רָגִיל לֹאמֹר: "בְּנֵי הַיְקָרִים", "בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת",
כִּי סוּף כָּל סוּף מָה אֲנִי מְלַמֵּד אֶתְכֶם — רַק
תוֹרָה וְאַמוּנָה וְשִׂמְחָה וְהַנְהָגָה בַּחַיִּים. חֲכָמֵינוּ
הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (תָּנָא דְבֵי אֵלֵיהּ רַבָּה ט'): אִיזוּהִי
אִשָּׁה כְּשֶׁרָה? כָּל שֶׁעוֹשֶׂה רְצוֹן בַּעֲלָהּ; רַבְּנוּ ז"ל
אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רסד): לְמַעֲלָה
בְּשָׂמִים הַנְּשָׂמוֹת שֶׁל הַבַּעַל וְהָאִשָּׁה הִיא נִשְׂמָה
אַחַת, וּמִשְׂיֹרְדוֹת לְמִטָּה — מִתְפַּצְּלוֹת; הָאִישׁ,
הַזָּכָר, יוֹרֵד דְרָף זוּג הוֹרִים אֶחָד, וְהָאִשָּׁה, הַנְּקֵבָה,
יוֹרֵדֶת דְרָף זוּג הוֹרִים אַחֵר. עַד שְׂמִחְבָּרִים אוֹתָם
יַחַד — אוֹרֵף זְמַן רַב, וְעַל זֶה אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְדוּשִׁים (סְנֵהֲדָרִין כב): קָשָׁה זְוִיגוֹ שֶׁל אָדָם

בְּקָרִיעַת יַם סוּף. בְּעֵת קָרִיעַת יַם סוּף, הָיָה קְטָרוֹג
גָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם, הַסֵּמֶן "דִּמ"ם צָעֵק: הִלְלוּ עוֹבְדֵי
עֲבוֹדָה זָרָה, וְהִלְלוּ עוֹבְדֵי זָרָה (עֵינֵי יִלְקוּט וְאֶתְחַנֵּן
תַּתְּכַח), מַה פֶּתְאִם לַעֲשׂוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל נְסִים?!
אַבְל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָמַל עֲלֵיהֶם, וְשָׁלַח
מִנְהִיג הַדּוֹר, שֶׁהוּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, אֲשֶׁר הוּא לָחֵם
אֶת מַלְחָמַת יִשְׂרָאֵל וְנִצָּח. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פֶּט), שֶׁהַצַּדִּיק הוּא הַשִּׁדְדָן
הַמְּשַׁדֵּד בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן (מִלְּאָכִי ב, ז):
"כִּי שִׁפְתַי כִּהְיוּ יִשְׁמְרוּ דְבָרֶיךָ, וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ
מִפִּיהוּ" — רָאִשֵׁי תִבּוֹת: שִׁידוּךְ; צָרִיכִים לָבוֹא
אֶל הַצַּדִּיק וְלִשְׁמַע תוֹרָה מִפִּיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא
מְזוּג אֶת הַזּוֹנְגִים. כְּשִׁזּוֹכִים כָּבֹד לְמִצָּא אֶחָד אֶת
הַשֵּׁנִי, הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה מִתְחַתְּנִים — אֵיזוֹ שִׂמְחָה
הִיא זו! אֵין עוֹד שִׂמְחָה כִּיּוֹם הַנְּשׁוּאִין, אִזְ הַחֲתָן
וְהַכֶּלֶה שְׂמֵחִים וְעֲלִיזִים שְׁזָכוּ לְמִצָּא זֶה אֶת זֶה.
אִם שְׁנֵיהֶם זוֹכִים — הַשִּׂמְחָה הַזֹּאת נִמְשָׁכֶת עַל כָּל
הַחַיִּים, הָאִישׁ עוֹזֵר לָאִשָּׁה, וְהָאִשָּׁה עוֹזֵרֶת לָאִישׁ.
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (יְרוּשָׁלַיִם בְּרִכּוֹת ט'): אִי
אֶפְשָׁר לָאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה, וְאִי אֶפְשָׁר לָאִשָּׁה בְּלֹא
אִישׁ, וְאִי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵיהֶם בְּלֹא שְׂכִינָה; אִם רוֹצִים
לְהַצְלִיחַ בְּנְשׁוּאִין, אִם רוֹצִים שְׂתִּהְיֶה הַצְּלָחָה

בבית, צריכים להשתדל שהשכינה תהיה בבית, תמיד יזכרו בני הזוג שהקדוש-ברוך-הוא נמצא בתוך הבית. ואימתי השם יתברך נמצא בתוך הבית? כשאחד מותר לשני. בחיי הנשואין מגיעים לעתים לכל מיני אי הבנות ופגמים, פי הרי שניהם — האיש והאשה, הם שני עולמות אחרים, ושני טבעים שונים — מצד הגוף, פי מצד הנשמה הם אחד, פי היו בשמים נשמה אחת, אבל מצד הגוף הם שני טבעים אחרים. האיש בא מזוג הורים שהיו כעסנים, קמצנים, עצובים, והאשה באה מזוג הורים, שתמיד היו ותרגנים ושמחים ובעלי חסד. או להפך — האיש בא מזוג הורים שמחים, בעלי צדקה, והאשה באה מאנשים רעים ואכזריים, קשי יום וכו', ואין זה קל, פעם מצד האיש זה הטוב, ופעם מצד האשה זה הטוב, ולהפך — פעם מצד האיש נובע הרע ופעם מצד האשה בא הרע. ועל נקודה זו צריכים לעבד — שהן האיש והן האשה יהיו ותרגנים. בדרך כלל לאשה יש שכל יותר מן האיש, וכמאמרם ז"ל (גדה מה:): אשה — בינה יתרה נתנה לה. היא מבינה יותר מהאיש, ולכן אנו מוצאים שאשה נעשית גדולה בת שתיים-

עֲשֶׂרָה וַיּוֹם אֶחָד, וְהָאִישׁ נַעֲשֶׂה גְדוֹל בֶּן שְׁלֹשׁ-
 עֲשֶׂרָה וַיּוֹם אֶחָד. אִשָּׁה מְפַקַחַת יוֹתֵר בְּשָׁנָה, וְזוֹ
 הַמְצִיאוֹת! וְלָכֵן תָּמִיד צְרִיכִים לְזָכֹר — מִי
 שְׁפַקַח, הוּא יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהַצְלִיחַ בַּחַיִּים.

הַחַיִּים קָשִׁים מְאֹד מְאֹד, לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
 מֵאַתְּנוּ יֵשׁ הַנְּסִיווֹנוֹת הַקָּשִׁים וְהַמְּרִים שְׁלוֹ,
 הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת, הַסֶּבֶל שְׁסוּבֵל, וּמָה מַחְזִיק
 זוֹג — אִישׁ וְאִשָּׁה יַחַד? הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. אִם
 מְכַנְּיָסִים בְּתוֹךְ הַבַּיִת אֶת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ,
 וְתָמִיד מְדַבְּרִים רַק מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, יוֹדְעִים
 שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּפֵל עָלֵינוּ תָּמִיד, עַד כְּדֵי
 כָּךְ, שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (חֲגִיגָה ה:) עַל
 הַפְּסוּק (עֲמוֹס ד, יג): "וּמַגִּיד לְאָדָם מָה שִׁחוֹ" —
 אֲפֹלוּ שִׁיחָה יִתְרָה שְׂבִין אִישׁ לְאִשָּׁה, מַגִּידִים לוֹ
 בַּיּוֹם הַזֶּה. אוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א',
 סִימָן רל"ט), שָׁזָה רָאשֵׁי תַבּוֹת: שְׁלוֹ"ם — וְיַמְגִיד
 לְאָדָם מ'ה שִׁחוֹ"; הַשְּׁלֵמוֹת בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ,
 שְׁתָּמִיד יִהְיֶה בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (שַׁבָּת י:): שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 שְׁלוֹם; אִם רוֹצִים שִׁיחָה שְׁלוֹם-בַּיִת, צְרִיכִים
 לְהַכְנִיֵס אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתוֹךְ הַבַּיִת, זוֹ

צְרִיכָה לְהִיּוֹת עֶקֶר הַשִּׁיחָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, לְדַבֵּר תָּמִיד רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וּבַיִת שֶׁמְדַבְּרִים רַק מֵאֵתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מְאֻמּוֹנָה, בַּיִת כָּזֶה מְצָלִיחַ, כְּשִׁילָדִים שׁוֹמְעִים תָּמִיד לְדַבֵּר רַק מִהַרְבּוֹן כָּל עוֹלָמִים, וּמֵהַשְּׁגָחָתוֹ הַפְּרָטִית, הֵם גְּדֹלִים בְּרִיאִים, וְנִכְנָס בָּהֶם בְּטָחוֹן עֲצָמִי, לֹא-כֵן אִם הִילָדִים עֲדִים לְמַרְיבוֹת וְלִקְטָטוֹת בֵּין הַהוֹרִים, וּמְכַל שֶׁכֵּן וְכַל שֶׁכֵּן, חֵם וְשָׁלוֹם, שְׂמֵכִים זֶה אֶת זֶה וְכוּ', וּמְקַלְלִים וּמְנַבְּלִים פִּיהֶם זֶה עַל זֶה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אִוִי לָהֶם לִילָדִים הַיּוֹצְאִים מִן הַבַּיִת הַזֶּה. וְלִכֵּן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תָּנָא דְבִי אֵלֵיהּ רַבָּה, פֶּרֶק ט'): אֵיזוּהִי אִשָּׁה כְּשֶׁרָה? הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעָלָהּ. מֵהוּ רְצוֹן בְּעָלָהּ? אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אָבוֹת ב, ד): בִּטּוֹל רְצוֹנָהּ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ, כְּדִי שְׂיִבְטַל רְצוֹן אַחֲרִים לְרְצוֹנָהּ; אָדָם צָרִיף לְבִטּוֹל רְצוֹנוֹ לְגַמְרֵי לְרְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ, אִזּוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִטֵּל אֶת רְצוֹן אַחֲרִים לְרְצוֹנוֹ. עֶקֶר הַשְּׁלֵמוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁהַבַּעַל — הָאִישׁ, יְבִטֵּל אֶת רְצוֹנוֹ לְרְצוֹן הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ. וַיִּקּוּם לְהַתְּפַלֵּל שְׁחֲרִית בְּמַנְיֵן דִּיקָא, יְרוּץ לְהַתְּפַלֵּל בְּאִמְצַע הַיּוֹם, בְּאִמְצַע עֲבוֹדָתוֹ, בְּאִמְצַע טְרַדוֹתָיו — מְנַחָה בְּמַנְיֵן דִּיקָא, יְרוּץ בְּעָרְב, אַחַר יְגִיעָה וְטַרְחָה,

אחר בלבולים, להתפלל ערבית במנין דיקא. וזה
נקרא שעושה רצונו יתברך — שיגדל זקן
ופאות, זהו רצונו יתברך, שישמר עצמו לא
לגנב, לא לגזל, לא לעשות עול לזולת, זה נקרא
שעושה רצונו יתברך. שיקבע עתים לתורה,
שילמד בכל יום חמש ורש"י עם התרגום,
שילמד בכל יום פרק או שנים משניות, שילמד
בכל יום דף או שנים גמרא, שילמד בכל יום
הלכה, זהו הרצון של הבורא יתברך שמו!
שיקיים את המצוות בשמחה עצומה, זהו רצונו
יתברך. וככל שאדם זוכה ועושה את רצון
הקדוש-ברוך-הוא, מהפך השם יתברך, שכלם
עושים רצונו. ומי זה כלם? אשתו. ולכן אומרים
חכמינו הקדושים (סוטה מט:): אויבי איש —
אנשי ביתו. מי הם אויבי האדם שכואב לו
עליהם? אנשי ביתו, כי כך אומרים חכמינו
הקדושים (יומא ב.): ביתו זו אשתו. אם האשה
בכעס ורציחה על בעלה, ויש ביניהם מריבות,
ואין ביניהם אהבה ואחדות, זה הצער הכי גדול.
עם כל זאת אומרים חכמינו הקדושים (בראשית
רבה, פרשה נד): "ברצות ה' דרכי איש, גם אויביו
ישלים עמו" (משלי טז, ז) — זו אשתו. אם אדם

עוֹשֶׂה רְצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁתוֹ תִּשְׁלִים
 עִמּוֹ. וְלָכֵן זֶהוּ הַפִּרוּשׁ: אִיזוּהִי אֲשֶׁה כְּשֶׁרָה —
 כָּל שְׂעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָה. כְּשֶׁהִבְעֵל מִשְׁתוֹקֵק
 לְהִתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן, וְאֲשֶׁתוֹ עוֹזֶרֶת לוֹ, כְּשֶׁהִבְעֵל
 רוּצָה לְלַמַּד תּוֹרָה, וְאֲשֶׁתוֹ מְסַיֶּעֶת עַל יָדוֹ, וְהִיא
 לְעֶזֶר וְלִתְמִיכָה בְּעִבּוּרוֹ, זֹהִי "אֲשֶׁה חֲשׁוּבָה",
 שְׂמַחֲשִׁיבִים אוֹתָהּ בְּשָׁמַיִם, וּשְׂכָרָה גָּדוֹל מְאֹד, עַד
 שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרָכוֹת יז.): גְּדוּלָּהּ
 הַבְּטָחָה שֶׁהִבְטִיחַן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְנָשִׁים —
 יוֹתֵר מֵאֲנָשִׁים. נָשִׁים בְּמָה זֹכֵינִן? בְּאַקְרוּיֵי בְּנֵי־הוֹ
 לְבֵי כְּנִישְׁתָּא, בְּזֶה שְׂמַעוֹרְרוֹת אֶת הַיְלָדִים לִילְךְ
 לְתַלְמוּד תּוֹרָה וּלְבֵית-סֵפֶר, וּמְחַכּוֹת עַל בְּעֵלֵיהֶם
 שִׁישׁוּבוּ מִמְּקוֹם לְמוֹדָם. בְּזֶה מְקַבְּלוֹת שְׂכָר גָּדוֹל
 יוֹתֵר מִן הַבַּעַל. וְלָכֵן אִיזוּהִי אֲשֶׁה כְּשֶׁרָה?
 הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָה; אִיזוּהוּ רְצוֹן? שְׂעוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ
 יִתְבָּרַךְ, שְׂמַתְפַּלֵּל שְׁחֲרִית, מְנַחֶה, עֲרַבִּית בְּמִנְיָן,
 לוֹמַד תּוֹרָה וּמְקַיֵּם מְצוּוֹת וְכוּ'. אָבֵל אִם הִבְעֵל
 מִתְחִיל לְזַלְזֵל בַּמְצוּוֹת, מִתְחִיל לְנַגֵּעַ בַּזָּקֵן
 וּבַפְּאוֹת, הָאֲשֶׁה צְרִיכָה לַעֲמֹד עַל הַמְּשָׁמֵר וְלֹא
 לְהִסְפִּים לָזֶה וְכוּ', כְּשֶׁהִבְעֵל אִינוֹ רוּצָה לְהִתְפַּלֵּל
 שְׁחֲרִית, מְנַחֶה, עֲרַבִּית בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, עַל הָאֲשֶׁה
 לְמַחֹת עַל כֶּף וְלֹא לְהִסְפִּים, אֵלֶּא לְהִיּוֹת חֲזָקָה

בְּעֵינַי זֶה מְאֹד, וְלַחֲזֹקוֹ וְלַעֲוֹדָדוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ
 יִתְבָּרַךְ קִלָּה כְּבַח־מִוְרָה, וְשִׁילֵךְ לְהִתְפַּלֵּל בְּמִנְיַן אֶת
 כָּל הַתְּפִלוֹת, כִּי כָּךְ אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
 (בְּרִכּוֹת ו.): כָּל הַרְגִיל לָבוֹא לְבֵית־הַכְּנֶסֶת וְלֹא בָּא
 יוֹם אֶחָד, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִשְׁאִיל בּוֹ. לְמַדִּים
 מִכָּאן — כְּשֶׁמִּתְפַּלְּלִים בְּמִנְיַן, נִמְשַׁכֵּת עַל הָאָדָם
 הַשְּׂגָחָה, וּמַהִי? שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִשְׁגִּיחַ
 עָלָיו; אִם אָדָם לֹא בָּא יוֹם אֶחָד לְבֵית־הַכְּנֶסֶת,
 הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שׂוֹאֵל עָלָיו, וְאִם רוֹאֶה שֶׁהוּא
 חוֹלֵה — אֲזַי מִמְּשִׁיךְ לוֹ רְפוּאָה, וְאִם רוֹאֶה שֶׁאֵין
 לוֹ פְּרֻנְסָה וּמְהִילֵךְ נַע וְנָד, תִּכְרַךְ־וּמְיָד מִזְמַן לוֹ
 פְּרֻנְסָה וּמְשַׁלֵּם חוֹבוֹתָיו. וְכֵן אִם הִבְעֵל הוֹלֵךְ
 לְלַמַּד תּוֹרָה וְהָאִשָּׁה עוֹזְרָתוֹ — הִיא מְקַבֶּלֶת אֶת
 הַשָּׂכָר שָׂוֶה בְּשׂוּהָ. וְלָכֵן אֵיזוּהִי אִשָּׁה כְּשָׂרָה?
 הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעִלָּהָ. וְאֵיזוּהוּ רְצוֹן? לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ
 יִתְבָּרַךְ!

”אַשֶׁה חֲשׁוּבָה” תִּרְאֶה תָּמִיד אֶת הַטּוֹב שֶׁל
 בְּעִלָּהָ. וְאִם יִהְיֶה לוֹ טוֹב — יִהְיֶה לָּהּ טוֹב. וּמַהִי
 טוֹב? אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (עֲבוּדָה זָרָה יט.):
 אֵין טוֹב אֶלֶּא תּוֹרָה; אֵין יְכוּלִים לְתַאֵר וּלְשַׁעַר
 מֵעֵלַת הַתּוֹרָה, אֲשֶׁר הִיא מְזַכֶּכֶת אֶת הָאָדָם,

וּמַלְמֻדַת אוֹתוֹ מִדוֹת טוֹבוֹת, וּמִטְהַרַת אוֹתוֹ
 מִמִּדּוֹת רָעוֹת, וּמִצִּילָה אוֹתוֹ מִכָּל מִינֵי פְגָעִים
 רָעִים, וּמִמְשִׁיכָה לוֹ חַיִּים וְעֲשִׂירוֹת. וְאוֹמֵר רַבְנוּ
 ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א'): מִי שֶׁזוֹכָה לְלַמֵּד
 תּוֹרָה, נִמְשָׁךְ עָלָיו חֵן. רוֹאִים בְּעַל הַלּוּמֵד
 וּמִתְמַיֵּד בַּתּוֹרָה, חוּט שֶׁל חֵן מְשׁוּךְ עַל פָּנָיו,
 וְהַנְהַגְתּוֹ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, וְאוֹהֵב אֶת יְלָדָיו וְכוּ'. וְזוֹ
 מַעֲלַת הָאִשָּׁה הָעוֹזֶרֶת לְבַעֲלָהּ לְקַיֵּם רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.
 עַל הָאִשָּׁה לְדַעַת, שֶׁהַבַּעַל הוּא הַמְּלָךְ בַּבַּיִת, וְאִם
 הַבַּעַל הוּא מְלָךְ, אִזִּי הָאִשָּׁה מְלָכָה. אָבֵל אִם
 הָאִשָּׁה מַחְזֶקֶת אֶת בַּעֲלָהּ כְּעַבֵּד — הַבַּעַל
 מַחְזִיקָה כְּשִׁפְחָה. הַחַיִּים הֵם הוּא סְטֵרִיִּים, כְּפִי
 שֶׁהָאִשָּׁה מַתְנַהֶגֶת עִם בַּעֲלָהּ, כִּי בַּעֲלָהּ מַתְנַהֵג
 עִמָּה. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (תְּמוּרָה טז):
 אִשָּׁה, כִּיֹּן שָׂאִין לָהּ תְּבוּאָה בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ — מִיֵּד
 צוֹעֶקֶת. וְאִסּוּר שִׁיקָרָה דְּבַר כְּזָה. הֲלֹא הַבַּעַל אֵינוֹ
 רוֹצֶה שְׁלֹא לְהִבִּיא פְּרִנְסָה, וְהוּא מֵיֵאֵשׁ וְשָׁבוּר
 וְסוֹבֵל עַלְבוּנוֹת, וְאִם הָאִשָּׁה עוֹד מְצִיקָה לוֹ, חֲיָיו
 מְרוּרִים כְּלַעֲנָה. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (בֵּיצָה
 לב:): כָּל מִי שֶׁאֲשָׁתוֹ מוֹשְׁלֶת עָלָיו, חֲיָיו אֵינָם
 חַיִּים. הֲיִתְכֵן שֶׁאֲשָׁה תִשְׁלַט וְתִרְדֶּה בְּבַעֲלָהּ? !
 הֲלֹא הָאִשָּׁה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עוֹזֶרֶת לְבַעֲלָהּ. אִם

אָשֶׁה הוֹלֵכֶת בְּצוּרָה כָּזוֹ, שֶׁהִיא לוֹ לְעֹזֵר בְּכָל עֲנִיָּו — הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחַנִיּוֹת, זוֹ נִקְרָאת אָשֶׁה כְּשֶׁרָה, — הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָה, וְהִיא הִיא "אָשֶׁה חֲשׁוּבָה", שְׁלֹמֵעֶלְתָּה אֵין עֲרֹף. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סִנְהֶדְרִין עו:): הָאוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ כְּגוֹפּוֹ, וְהַמְּכַבֵּדָה יוֹתֵר מִגּוֹפּוֹ, עָלָיו הַכָּתוּב אוֹמֵר: "וַיִּדְעַתְּ כִּי שְׁלוֹם אָהֶלְךָ"; אֲבָל כְּדֵי שֶׁהַבַּעַל יֵאֱהָבָהּ, עָלֶיהָ לְאַהֵב אוֹתוֹ וּלְכַבְּדוֹ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (יְבָמוֹת סג:): אָשֶׁה יָפָה — אֲשֶׁרִי בְּעֵלָה, אָשֶׁה רָעָה — צָרַעַת לְבַעֲלָהּ. וְלָכֵן עַל כָּל אָשֶׁה לְסַיֵּעַ לְבַעֲלָהּ, וְכִיצַד? עַל-יַדִּי שֶׁתְּדַבֵּר עִמוֹ תָּמִיד דְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְאֵף שֶׁיִּתְפָּרַע וְיִצְעַק וְכוּ' וְכוּ', עָלֶיהָ לְהִרְגִיעוֹ וְלוֹמַר לוֹ: "בַּעֲלִי הִיָּקֵר! תִּדַע לְךָ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֹסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וְכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵינוּ זֶה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְאִם עוֹבְרֵת עָלֵינוּ עֲנִיּוֹת, אֲנִי אֶתְפַּלֵּל אָנִי בְּקֶרֶן זְוִית אַחַת וְאַתָּה בְּקֶרֶן זְוִית שְׁנֵיָהּ, וּבּוֹדָאֵי יִשְׁמַע הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תִּפְלָתֵנוּ". זֶה נִקְרָא זוּג מְאֹשֵׁר, זוּג לְמוֹפֵת, אֲבָל הַכֹּל תְּלוּי בְּאָשֶׁה, כִּי אֵיזוּהִי אָשֶׁה כְּשֶׁרָה? הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָה. וּבּוֹדָאֵי אִם הַבַּעַל רוֹצֵה

לְבָלוֹת בְּמִקְוֹמוֹת הַמְטַנְפִים וְהַמְזֻהָמִים, עַל
הָאִשָּׁה לַעֲמֹד חֶזֶק עַל הַמְשָׁמֵר, וְלֹא לְהִתִּיר לוֹ,
אִם רוֹצֶה לְהִסִּיר אֶת הַחֶזֶק וְהַפְּאוֹת, עָלֶיהָ לֹא
לְתֵת לוֹ דָּבָר זֶה, וְלְהִזְהַר בְּעֵנֶיךָ זֶה מְאֹד, כִּי אִשָּׁה
הִיא קִלְת דַּעַת, וְתִכְף כְּשֶׁהִבְעַל מִתְקַרֵּר מִיְהָדוֹת
וּמִתְחַבֵּר לְחֻבְרָה רָעָה וְכוּ', גַּם הִיא נִמְשָׁכֶת
אֲחֵרִיו, אֲשֶׁר זֶה טְעוֹת חֲמוּרָה, וְאִין זֶה אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה, כִּי אֵינָה עוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעָלָהּ, וּבְיָדָי אֵינָנָה
"אִשָּׁה חֹשֶׁבָה", אֶלָּא הַפֶּךְ מִזֶּה, כִּי רְצוֹן בְּעָלָהּ
לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְהִיּוֹת נִכְלָל
בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

וְלִכֵּן אֲבִקֵּשׁ אֶתְכֶן, בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת! עֲמִדְנָה
אִיתְנֹת בְּבֵיתְכֶן, שְׂתֵהִי אֲהָבָה גְדוֹלָה בֵּינֵכֶן
לְבַעֲלֵיכֶן, וְתִכְבְּדֶנָּה וְתִיַקְרְנָה אוֹתָם, אֲזִי תִרְאִינָה
כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים, בְּעֵלֵיכֶן יֵאָהֲבוּ אֶתְכֶן.
וְתַעֲזֹרְנָה לָהֶם בְּמִלָּה טוֹבָה וְכוּ', מִסְפִּיק מַה שֶּׁהֵם
סוֹבְלִים עֲלֵבּוֹנוֹת וּבוֹשׁוֹת מִבֵּית וּמִבְּחוּץ,
וְתִחַזְקֶנָּה אוֹתָם בְּאַמוּנָה, וְתַעֲזֹרְנָה אוֹתָם שְׂיִצְאוּ
לְקָרֵב יְהוּדִים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְגַם אֲתֵן
תְּצַאנָה בְּחוּץ לְקָרֵב בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׂזוֹ הַמְצֻוָּה
שֶׁל הַפְּצַת אוֹר רַבָּנוּ ז"ל בְּעוֹלָם — הֵן הִבְעַל וְהֵן

הָאִשָּׁה, שֵׁיִצְאוּ לְפָרֶסֶם אֶת אֹרֹךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל
הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, שֶׁנִּשְׁלַח אֶל דּוֹרוֹתֵינוּ אֵלּוּ לְהַצִּיל
אֶת כָּל הַדּוֹר מִכְּפִירוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת, וּמִנְאוּף,
שְׁקוּץ, זְהוּם וְתַעֲוִב; כִּי בְּאֱמֵת כָּלָנוּ חוֹזְרִים
בְּתַשׁוּבָה, כָּלָנוּ עֹשִׂינוּ הֶבְלִי הֶבְלִים בַּחַיִּים,
וּמִבְקָשִׁים אֶת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁיִּמְחַל לָנוּ, כִּי
רְצוּנָנוּ לָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה, וְאֵינָנוּ יוֹדְעִים הַדְּרָךְ
וְהַשַּׁעַר וְהַפֶּתַח לְהִכָּנֵס אֵלָיו יְתַבָּרֵךְ, אֵינָנוּ יוֹדְעִים
כִּי־צַד לְתַקֵּן הַמַּעֲוֹת? בָּא רַבֵּנוּ ז"ל וְאוֹמֵר (ת"י-
מוֹהַר"ן, סִימָן תמז): בָּזֶה שֶׁתִּקְרָבוּ אַחֲרַיִם, הַבַּעַל
יִקְרָב גְּבָרִים, וְהָאִשָּׁה תִּקְרָב נָשִׁים תַּחַת כַּנְּפִי
הַשְּׂכִינָה, בָּזֶה יִמְחַל לָכֶם הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל
כָּל הָעוֹנוֹת. וְלִדְאֲבוּנָנוּ, אָנוּ מְלֵאֵי חַטָּאִים
וְעוֹנוֹת, עֹשִׂינוּ הֶרְבֵּה שְׁטִיּוֹת וְכוּ', עֲבָרָנוּ עַל
רְצוּנוֹ יְתַבָּרֵךְ, חָלְלָנוּ שַׁבָּת, אָכַלְנוּ טְרֵפוֹת
וְנִבְלוֹת, וְלֹא שָׁמְרָנוּ טְהוֹרַת הַמִּשְׁפָּחָה, לֹא הִלְכָנוּ
בְּצַנִּיעוֹת, נִבְלָנוּ פִּינוּ, וְהִנֵּה אָנוּ רוֹצִים לָשׁוּב
בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וְלִקְבֵּל עַל עֲצָמָנוּ עַל מַלְכוּת
שָׁמַיִם, וְלִטְהַר אֶת הַבַּיִת מִכָּל מִינֵי טִנְפֹת וְלִכְלוֹף,
עֲלִינוּ לְהוֹצִיא מִהַבַּיִת אֶת כָּלֵי הַמִּשְׁחִית טְלוּיֵזָה,
וִידִיאוּ, אֵינְטֵרְנֵט, שְׂיִכּוּלִים לְרֵאוֹת בָּזֶה כָּל מִינֵי
תוֹעֲבוֹת רָעוֹת, עֲלִינוּ לְבַעַר טְמָאָה זוֹ מִתּוֹךְ

הַבַּיִת, וּבִפְרָט שְׁהִילָדִים לֹא יִחְקוּ אוֹתָנוּ בְּזָה, עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כֹּל שְׁבִיכְלָתָנוּ לְהַחֲדִיר אֲמוּנָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת, שְׁנֵהוּהָ דְגָמָא אִישִׁית חַיִּיבִית לִילָדִים. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סֵפֶה נו): שׁוֹתָא דִּינוּקָא בְּשׁוּקָא אוּ דְאָבוּה אוּ דְאִמִּיה; וְלִכֵּן אִם מְדַבְּרִים לְשׁוֹן הָרַע וּרְכִילוֹת בַּבַּיִת, גַּם הִילָדִים יִחְקוּ אוֹתָנוּ בְּזָה. וְלִכֵּן אֵיזוּהִי אִשָּׁה כְּשֶׁרָה? שְׁעוֹשָׂה רְצוֹן בַּעֲלָה; וְאֵיזוּהוּ רְצוֹן? לְעוֹרְרוֹ לְלַמַּד תּוֹרָה, לְקַיֵּם מִצְוֹת, שְׁיִלֵךְ וַיֵּצֵא לְחִזְק וּלְעוֹדֵד יְהוּדִים אֲחֵרִים, וְגַם אֲתָן תַּצְאֲנָה לְחִזְק נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵינְכֵן יוֹדְעוֹת אֵיזוֹ זְכוּת הִיא זו! הָעֵקֶר לְהִתְחַזֵּק בַּמִּצְבִּים הַכִּי קִשִּׁים, כִּי אֵין בַּיִת שְׁאֵין שָׁם קְטָטוֹת וּמְרִיבוֹת, וְהַצָּרָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר הִיא קִנְיָה הַמְּבִיאָה לְיַדִּי שְׁנֵאָה וּרְצִיחָה. וְכֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְגִלָּה יג): אֵין אִשָּׁה מְקַנְיָת אֶלָּא בְּיָרֵךְ חֲבַרְתָּה, וְלִכֵּן אֵיזוֹ אִשָּׁה כְּשֶׁרָה? הָעוֹשָׂה רְצוֹן בַּעֲלָה, וּמַהוּ? שְׁזוֹכָה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ יְתִבְרֵךְ, וּמַהוּ? קִיוֵם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, בְּזָה צְרִיכָה הָאִשָּׁה לַעֲזֹר לְבַעֲלָה.

הַדְּבָר הָעֵקֶרִי בַּבַּיִת — הַצְּנִיעוּת. אֵין עוֹד יוֹתֵר חֹשׁוֹב אֶצְלוֹ יְתִבְרֵךְ כְּצְנִיעוּת הָאִשָּׁה. אָנוּ

חיים היום בדור מאד מאד קשה, דור שהערב-רב מתפשט בין עם ישראל, ומי זה? עמלקים, שאינם מזרע ישראל, אינם בוחלים לדבר פתוח נגד הקדוש-ברוך-הוא, אינם מפחדים לעקר את השבת מנשמות ישראל, אינם חוששים מלטמא את בני ובנות ישראל בזמה. ולכן העקר להזהר לא לילך באפנת הגויים, עלינו למסור נפשנו לדעת שאנו אחרים, איננו ככל הגויים, אלא אנו יהודים מאמינים בני מאמינים, ומוכנים למסור נפשנו בשביל הקדוש-ברוך-הוא. ולכן נקראת האשה 'עקרת הבית', כי היא עקרו של הבית, כל הבית סובב סביבה, ועל-כן עליה להקפיד על צניעותה במאד מאד, וכמאמרם ז"ל (במדבר רבה, פרשה א', סימן ג'): אשה שהיא מצנעת עצמה בתוך הבית, אפלו היא ישראלית, ראויה להנשא לכהן, ותעמיד כהנים גדולים. וכן אומרים חכמינו הקדושים (יומא מז.): קמחית זכתה שהיו לה שמונה בנים, שכלם היו כהנים גדולים, שאלוה, כיצד זכית לזה שבניך יהיו כהנים גדולים, ויכנסו לבית-המקדש לפני ולפנים? ענתה ואמרה: מימי לא ראו קורות ביתי שערות ראשי. כתוב בזהר (נשא קכו.): קללה תבוא על בעל

שִׁמְתִיר לְאִשְׁתּוֹ שִׁתְּגַלוּ שְׁעֲרוֹתֶיהָ לְבַחוּץ, וְאִם
 זֶה בְּבֵית, מְכַל שָׁכֵן בַּחוּץ; כָּל הַצָּרוֹת שֵׁישׁ בְּבֵית
 יְהוּדִי, זֶה רַק מִחֲמַת שְׁהֶאֱשָׂה הוֹלֶכֶת בְּגִלּוּי שְׁעָר,
 וְאִם, חֵס וְשָׁלוֹם, הַבַּעַל מְשַׁדְּלָה לָזֶה, חָלִילָה, אֲלֵ
 לָהּ לְוַתֵּר בְּעֵנִין זֶה, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי בַעַל הָרוּצָה
 כָּךְ, הוּא קַל שְׁבִיבָלִים, וְהָעֲנָשׁ שְׁמֻקְבָּלִים — הוּא
 נוֹרָא וְאִים, שְׁהִילָדִים אֵינָם בְּרִיאִים, וְיִוֹרְדִים
 וּמְדַרְדְּרִים, וְעוֹזְבִים אֶת הַיְהוּדוּת, וְנוֹטְלִים סָמִים,
 וּמִי רוּצָה בָּזֶה?! וְזֶהוּ עֲנִשָּׁה שֶׁל אִשָּׁה, שְׁאִינָה
 מִקְפָּדָת עַל כִּסּוּי שְׁעָר בַּשְּׁלֵמוֹת הָרְאוּיָה וְכוּ'.
 אֲבָל אֵיזוֹ אִשָּׁה כְּשֶׁרָה? שְׁעוֹשָׂה רְצוֹן בַּעֲלָהּ,
 וּמֵהוּ? רְצוֹן הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וּבְרָגַע שְׁאִינוֹ
 עוֹשָׂה רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, זֹו כָּבֵר הַקְּלָלָה הַכִּי גְדוֹלָה.

וְעַלִּיכֵן לַעֲמֹד אֵיתָנוֹת עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרָט
 מֵהַיְהוּדוּת, אֲל תַּכְנִסְנָה בְּבֵיתְכֵן שׁוֹם מוֹצָר שְׁאִין
 עָלְיוֹ הַכָּשֵׁר שֶׁל בֵּית-דִין יֵרָא ה', וְלֹא שִׁיחָיָה
 חֲתוּם בְּסֵתָם הַכָּשֵׁר שֶׁל רַבָּנוֹת, שֶׁל 'רַע-בָּנִים',
 שְׁמַרְמִים אֶת הַבְּרִיּוֹת, אֲלָא צְרִיכִים לְרֹאוֹת
 שְׁהַמְזוֹן בְּבֵית יְהִיָה כָּשֵׁר בְּהַכָּשֵׁר מְהִדְרִין מִן
 הַמְהִדְרִין, וְיְהִיָה הַמְטָבַח כָּשֵׁר בְּתַכְלִית הַכְּשָׁרוֹת,
 בְּשָׁר נִפְרָד וְחָלָב נִפְרָד, כִּיּוֹר לְבָשָׂרִי וְכִיּוֹר

לַחֲלָבִי, וְצָרִיכִים לְהַקְפִּיד הַיְכֵן קוֹנִים בְּשֵׁר, כִּי
 הַיּוֹם מוֹכָרִים בְּשֵׁר חַמּוּרִים וּגְמָלִים, בְּשֵׁר שְׁפָנִים
 וְסוּסִים בְּהַכָּשֵׁר 'רַע-בְּנִים'. וְלִכֵּן צָרִיכִים לְשָׁמֹר
 מְאֹד מְאֹד אֵיזָה אֲכָל נִכְנָס הַבֵּיתָה, וְזֶה תִּפְקִיד
 הָאִשָּׁה. וְכֵן צָרִיכִים לְשָׁמֹר עַל טְהוּרַת הַמְּשַׁפָּחָה,
 עַל הָאִשָּׁה לְלַמֵּד פַּעַם בְּשָׁבוּעַ הַלְכוֹת נְדָה, כְּדִי
 שְׁתִּהְיֶה בְּקִיָּאָה בְּזֶה, כִּי זֶהוּ עוֹן חַמּוּר מְאֹד וְגוֹבֵל
 בְּכִרְת, וּמִצָּוָה זוֹ מְסֹרוֹ רַק לָאִשָּׁה, כִּי הִיא סוֹפְרַת,
 כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וְסִפְרָה". הִיא יוֹדַעַת מְתֵי הַשְּׁבָעָה
 נְקִיִּים, וְאִם מְשֻׁטָּה בְּבַעֲלָהּ, הִיא מְקַבֶּלֶת אֶת
 הָעֲנָשׁ. וְלִכֵּן אָנוּ רוֹאִים שְׁנַשִּׁים צְעִירוֹת מְקַבְּלוֹת
 מִחֲלָה מִמְּאֲרַת, לֹא עָלִינוּ וְכוּ', וּשְׁאָר צָרוֹת וְכוּ',
 וְעַל-כֵּן עַל הָאִשָּׁה לְשָׁמֹר טְהוּרַת הַמְּשַׁפָּחָה,
 וְלִהְיוֹת חֲזָקָה בְּזֶה בְּמְאֹד מְאֹד. וְחַכְמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים (שְׁכַת יג:), שְׂאֵלֶיהוּ הַנְּבִיא בָּא
 לְבֵית-הַכְּנֶסֶת, וְשָׁמַע שְׂאֵשָׁה צוֹרַחַת וְצוֹנַחַת,
 וּמִחֲזָקַת אֶת תְּפִלִּין בַּעֲלָהּ וְאוֹמְרַת: בַּעֲלִי לָמַד
 הַרְבֵּה תוֹרָה, וְקִיָּים מְצוֹת בְּהַדּוּר, וְלָמָּה מֵת
 בְּקִצּוֹר יָמִים?! וְקַבְּלָה עָלָיו יְתִבְרַךְ, שְׂאֵלָה
 אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא: תֹּאמְרִי, אֵיךְ הָיָה בִּימֵי נְדָתְךָ, הֲאִם
 נִגַּע בְּךָ? וְעֲנִתְּהּ: חַס וְשָׁלוֹם. וְאֵיךְ הָיָה בְּשָׁבָעָה
 נְקִיִּים? וְעֲנִתְּהּ: יָשְׁנוּ בְּאוֹתָהּ מְטָה, וְלֹא נִגַּעְנוּ זֶה

בְּזָה. עָנָה וְאָמַר: בְּרוּךְ הַמָּקוֹם וְכוּ'. כִּי גַם בְּיָמֵינוּ
 אֵלּוּ צָרִיכִים לְהִזְהָר מְאֹד. וְלָכֵן אֵיזוֹ אִשָּׁה כְּשֶׁרָה?
 כָּל שְׂעוֹשָׂה רְצוֹן בְּעֵלָהּ, וּמַהוּ? רְצוֹן הַמָּקוֹם
 בְּרוּךְ הוּא, לְהַקְפִּיד עַל קָלָהּ כְּבַח־מוֹרָהּ, לְבַטֵּל
 עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, וּמִמֵּילָא יִתְבַּטֵּל רְצוֹן
 אַחֲרָיִם לְרְצוֹנֵנוּ, וְהַכֹּל יָבֹוא עַל מְקוֹמוֹ בְּשָׁלוֹם.

וְלָכֵן אֲבַקֶּשְׁכֶּן מְאֹד, בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת!
 תִּקְבְּלֵנָה עַל עֲצָמְכֶן לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַבַּעַל, שֶׁהַבַּיִת
 יִהְיֶה רְגוּעַ, אִם תִּיטִיבוּ עִם בְּעֵלֵיכֶן — לָכֵן יִהְיֶה
 טוֹב, אֲבָל אִם תִּמְרְרוּ חַיֵּיהֶם — לָכֵן יִהְיֶה רַע
 תָּמִיד. וְלֹא חָשׁוּב בְּאֵיזָה מְקוֹם תִּהְיֶינָה, אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית כ"א): אֵינן הַמָּקוֹם מְכַבֵּד
 אֶת הָאָדָם, אֲלָא אָדָם מְכַבֵּד אֶת מְקוֹמוֹ. אֵינן זֶה
 מִשְׁנֵה הַיְכָן אַתָּן גְּרוֹת, אַתָּן יְכוֹלוֹת לְגוֹר בְּעִיר
 גְּדוֹלָה, אֲבָל יִשְׁנֶן הַרְבֵּה מְרִיבוֹת בַּבַּיִת, אִזּוֹ מַה
 שָׂוִים הַחַיִּים?! וְלָכֵן אֲבַקֶּשְׁכֶּן מְאֹד מְאֹד, אִם
 רְצוֹנְכֶן בְּחַיִּים טוֹבִים, חַיִּים נְעִימִים, הִיִּינָה
 רְאוּיֹת לְתֵאָר "אִשָּׁה חֲשׁוּבָה", וְזֹאת עַל-יְדֵי
 שְׂתִּהְיֶינָה נָשִׁים כְּשֶׁרֹת, כִּי אֵיזוֹהִי אִשָּׁה כְּשֶׁרָה?
 כָּל שְׂעוֹשָׂה רְצוֹן בְּעֵלָהּ. וּמַהוּ רְצוֹן הַבַּעַל?
 לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. עֲמֻדָּה חֲזָקָה עַל הַצְּנִיעוּת

בבית, על הפשרות בבית, על טהרת המשפחה בבית, על השמחה בבית, לדבר עמָהם יפה ולהסביר להם. אבל עליכן להיות חזקות באמונה בהקדוש-ברוך-הוא, לא לעזוב אותו יתברך פרגע, עליכן לקנות לעצמכן בטחון עצמי. ממה בא שאשה נשברת? כי אין לה בטחון עצמי, וחוששת שבעלה יעזבנה, אך אין לכן לחשש כלל, אם תהיינה חזקות באמונה בבורא, ותחזקנה ותעודדנה את בעליכן, תראינה אילו בעלים יהיו לכן, עליכן לשמחם ולעודדם, ולא לצפות שהם יעשו כן לכן, אתן תתחלנה, ואז תוכחנה אילו בעלים יקרים יש לכם, איזה חן ויפי של בית יש לכן, אשר זו הברכה הגדולה ביותר. כתוב בזהר (חלק ג' נב.): מאן דזכי באשה משפלת, זוכה בכלא. מה זה אשה בעלת שכל? שמונתרת תמיד, ואינה מחפשת חסרונות בבעלה, זו נקראת אשה נבונה וברת דעת, והיא היא "אשה חשובה", לא-כן אשה שוטה תמיד מחפשת מומים וחסרונות בבעלה.

בנותי היקרות! רצוני עז מאד, שיהיה לכן

שלום-בית, שתעזרנה לבעלי־כן, שתהיינה בחינת
 איזו אשה כשרה? העושה רצון בעלה. הינו
 שתדאגנה שיעשו הם רצונו יתברך, תעמדה
 חזק, שבעלי־כן יגדלו זקן ופאות ולא בלורית,
 ויתפללו במנין בכל יום, וילמדו תורה, ותצאנה
 להפצה ולפרסם אורו יתברך, לחזק ולעודד את
 נשמות ישראל, ואז יהיה לכן בית, שיהיה במה
 להתפאר, ויהיה הקדוש-ברוך-הוא בתוך ביתכן.
 אומרים חכמינו הקדושים (מדרש משלי, פרק ה',
 סימן י'): יהי מקורך ברוך, אשרי אדם [שהקדוש-
 ברוך-הוא בביתו], שאשתו מעירו, ותורתו
 מעירו, ופרנסתו מעירו; תראינה לחזק את
 בעלי־כן, ואז תוכחנה לאילו חיים נפלאים
 תזכינה, אל תתלוננה ותקבלנה וכו', אשר זה
 גורם אש ומדורה בבית, מחלקת ומריבות, עד
 שאחד הצדדים בורח, ואין יוצא מזה מאומה, רק
 שבירה והרס, עד שהילדים מסתובבים יתומים
 חיים. ואם-כן זו נקראת "אשה חשוכה", כשהיא
 אשה כשרה — העושה רצון בעלה, ומהו?
 שעושה רצון הקדוש-ברוך-הוא. ותבקשנה
 הרבה ממנו יתברך, ותתבודדה לפניו, כי כל
 דבור עושה רשם גדול בשמים, ואל תזלזלנה

בְּנֵה ; אֲשֶׁרִי הָאִשָּׁה הַמְכַנִּיסָה דְבוּרִים אֵלֶּי בְּתוֹךְ
לְבָהּ, וְאִז טוֹב לָהּ כָּל הַיָּמִים !

תָּם וּנְשָׁלָם. שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם !